

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1707/21
15.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Сање Пејовић и Тање Шобат, чланова већа у парници тужилаца АА из ..., ул. ...., ББ из ..., ... и ВВ из ..., ул. .... бр. ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Живковић, адвокат из Београда, ул. Цара Душана бр. 66/19, против тужене Републике Србије-Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ул.Бирчанинова број 5, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца ВВ изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 3829/17 од 17.09.2020. године и жалби туженог ББ против решења истог суда П 3829/17 од 06.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 3829/17 од 17.09.2020. године у ставу другом и четвртом изреке, а жалба тужиоца ВВ у наведеном делу **ОДБИЈА** као неоснована.

УКИДА СЕ решење Вишег суда у Београду П 3829/17 од 06.11.2019. године у ставу првом изреке и предмет у том делу враћа на поновни поступак.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 3829/17 од 17.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА, па је утврђено да је закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године извршена дискриминација на основу места пребивалишта, а тиме и према овде тужиоцу АА из ..., као учеснику рата 1999. године.

Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца ВВ којим је тражио да се утврди да је закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године извршена дискриминација на основу места пребивалишта према тужиоцу, као учеснику рата 1999. године.

Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу АА исплати на име трошкова парничног поступка износ од 24.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац ВВ да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 6.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Београду П 3829/17 од 06.11.2019. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба тужиоца ББ. Ставом другим изреке, констатовано је да су наредбом судије од 15.06.2018. године спојене парнице и то П 3829/18 по тужби АА из ..., П 3845/17 по тужби ББ из ... и П 6638/17 по тужби ВВ из ..., тако да сада носе ознаку списка предмета П 3829/17. Ставом трећим изреке, наложено је тужиоцу АА да се изјасни у року од 8 дана на наводе туженог из одговора на тужбу.

Тужилац ВВ је благовремено изјавио жалбу против пресуде Вишег суда у Београду П 3829/17 од 17.09.2020. године, против одлуке из става другог и четвртог изреке, како то произилази из навода жалбе, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Против наведеног решења у ставу првом изреке жалбу је благовремено изјавио тужилац АА, због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући првостепену пресуду и решење у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11...55/14 са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца ВВ није основана, а да је жалба ББ основана.

У доношењу побијане пресуде Вишег суда у Београду П 3829/18 од 17.09.2020. године, одлучујући у односу на тужиоца ВВ, у првостепену поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступак из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама су јасни и потпуни.

Наиме, према утврђеном чињеничном стању, увидом у војну књижицу тужиоца ВВ, првостепени суд је утврдио да је тужилац војни рок служио у периоду од 20.09.1998. године до 30.10.1999. године и да је био распоређен у ВП ... Александровац. У истој Војној пошти евидентирано је учешће у рату са ознаком 3987-14 од 24.03.1999. године до 26.06.1999. године. Тужилац ВВ је тужбом тражио да се утврди да је закључком Владе Републике Србије којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и

Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта ратних војних резервиста са пребивалиштем на територији свих осталих општина које нису наведене у закључку, а тиме и према овде тужиоцу ВВ, као учеснику рата 1999. године. Имајући у виду напред наведено, првостепени суд је оценио да нема неједнаких поступања и повреда начела једнаких права и обавеза од стране тужене у односу на тужиоца ВВ, а имају у виду да се наведени закључак односи на ратне војне резервисте, а не на припаднике сталног састава војске, као и да је одредбом Закона о Војсци Србије важећем у време доношења спорног закључка ("Сл. Гласник РС" бр. 116/2007...88/2015) и то чланом 5 прописано да је стални састав Војске Србије чине професионалци и припадници Војске Србије и војници на служењу војног рока, а резервни састав чине резервни официри, резервни подофицири и војници у резерви. Како је тужилац ВВ у рату 1999. године учествовао не као ратни резервиста, већ као војник на одслужењу војног рока, то исти није дискриминисан од стране тужене, будући да према њему није другачије поступано па је одлучено као у ставу првом изреке пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, када је одлучио као у ставу првом изреке пресуде, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд.

Наиме, имајући у виду да је поменути закључком признато право на исплату војним резервистима, а да тужилац није припадао групи тих лица, с обзиром да је био припадник редовног састава војске на одслужењу војног рока, односно да је положај тужиоца био различит у односу на положај војних резервиста, правилно је оценио првостепени суд да тужена није извршила дискриминацију према тужиоцу, јер се он није налазио у истој или сличној ситуацији са групом лица на које се поменути закључак односи.

Без утицаја су наводи жалбе којим се истиче да је тужилац, као и лица којима је признато право, био на ратишту и учествовао у ратним дејствима. Наиме, Споразумом од 11.01.2008. године и закључком од 17.01.2008. године предвиђено је да ће критеријуме расподеле новчане помоћи одредити комисија састављена од представника локалне самоуправе и представника резервиста. Наведена комисија је сачинила критеријуме за доделу новчане помоћи војним резервистима из 1999. године, а из чије садржине произлази да право на исплату ратних дневница немају активна војна лица која су била у војсци. Имајући у виду одредбе закључка, тужилац и да је имао пребивалиште на територији једне од наведених седам општина, не би имао право на исплату која је регулисана овим закључком, будући да не спада у категорију лица, а у погледу својства у коме је учествовао у рату, којима је закључком дато право на спорну исплату, с обзиром да је у време НАТО агресије, био на одслужењу војног рока, због чега није учињена дискриминација према тужиоцу по основу места пребивалишта.

Правилна је одлука о трошковима поступка сасржана у ставу четвртом изреке пресуде с обзиром да је донета правилном применом одредаба чланова 153 став 1 и 154 ЗПП.

Из наведених разлога применом одредбе члана 390 Закона о парничном

поступку одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Из побијаног решења Вишег суда у Београду П 3829/17 од 06.11.2019. године произилази да је тужилац АА поднео тужбу против тужене, са захтевом да се утврди да је извршена дискриминација према њему закључком Владе Републике Србије којим су дозвољена средства исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина док исто није предвиђено за општину где тужилац живи, а чије је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца. Међутим, првостепени суд је увидом у списе предмета Вишег суда у Крагујевцу утврдио да између тужиоца АА и тужене по истом основу као у овој парници је вођен и правноснажно окончан поступак пред тим судом у предмету П1 1337/18 због чега је одбацио тужбу тужиоца применом одредбе члана 294 став 1 тачка 4 и члана 306 став 2 Закона о парничном поступку.

По налажењу Апелационог суда у поступку доношења одлуке учињена је битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 1, у вези члана 294 став 2 истог закона.

Наиме, по правилу из члана 294 ЗПП, суд по претходном испитивању тужбе доноси решење којим се тужба одбацује ако, између осталог, утврди да је ствар правноснажно пресуђена (тачка 4). По правилу које је допуњено Законом о изменама и допунама Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” 55/14) пре решења о одбацивању тужбе прописаних у ставу 1, суд је дужан да одржи рочиште, у коме ће тужиоцу омогућити да се изјасни о одбацивању тужбе.

У конкретном случају, првостепени суд је у фази претходних испитивања тужбе без одржаног обавезног рочишта одбацио тужбу због чега је побијано решење укинато применом одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП.

Првостепени суд ће у поновном поступку отклонити недостатке на које му је указано у овом решењу и одржати рочиште у смислу члана 294 став 2 ЗПП, након чега ће донети нову, на закону засновану одлуку.

Захтев тужиоца ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен као неоснован, имајући у виду да у том поступку није успео, па је одлучено као у ставу трећем изреке пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Обрадовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић